

Jeppe Vig Find – TV-vært og skuespiller

Kendt fra bl.a. Lille Nørd og andre tv-programmer til børn og unge.

Jeg træffer Jeppe på mobilen tirsdag aften, efter jeg er hjemvendt fra et andet vellykket interview i KBH. Jeppe lyder glad og er helt klar på spørgsmålene. Vi starter ud med at tale om, hvorfor han støtter op om Drop Mobning Nu kampagnen. Jeppe forklarer, at mobningen vedrører os alle og at mobning foregår alle steder. "Enten spiller man selv en aktiv rolle eller også forholder man sig passivt og lader det stå til. Jeg vil derfor gerne udgøre en lille del af fælleskabet, i kampen mod mobning".

Mobning handler i høj grad om usikkerhed.

Jeg spørger ind til, hvad han tror, at der lægger til grund for, at børn og unge ofte mobber hinanden. Hertil svarer Jeppe: "Jeg tror mobning i høj grad handler om usikkerhed og at man lynhurtigt risikerer, at havne udenfor. Nogen tager så kontrollen, ved bl.a. at bestemme, hvad der er "IN" og hvad der er "OUT". Det kan man så gøre, ved at mobbe nogen, der stikker for meget udenfor." Jeppe fortæller, at han tror man ofte mobber enten for at få opmærksomhed, eller fordi man føler misundelse eller føler sig truet. Han mener, det kan bunde i, at man er bange for selv, at blive mobbet eller for at miste sin egen position og status. Han fortæller, at det er ekstra svært i barndommen og ungdommen, hvor man er ved at danne sin egen identitet og holdninger, og hvor man ofte er ekstra sårbar og usikker. "Det er en følsom periode, hvor de unge bare gerne vil tilhøre et fællesskab."

Da vi taler om, om mobningen er blevet hårdere og værre de sidste par år, fortæller Jeppe, at han ikke nødvendigvis tror, at det er blevet værre, men at mulighederne er blevet større. "Der var slet ikke de

muligheder, da jeg var dreng. I dag kan man jo mobbe 24 timer i døgnet ved, at sende en mail, en sms eller en chatbesked. Mobning er ikke noget, der kun foregår i skolen eller i klubben, men det kan også ske, når man sidder alene på sit værelse derhjemme, hvor man ellers burde være tryk." Så på den måde mener han, at det godt, kan være blevet hårdere.

Det kan være svært, at opdage- og gøre noget ved digital mobning.

Emnet falder selvfølgelig også på digital mobning, og om det er nemt, at gemme sig bag en skærm og hvorfor mange bruger denne måde. Jeppe tænker lidt og svarer så, at han tror, at mange bruger denne form, fordi den kan være svær at opdage. Man får heller ikke altid folks reaktion, men han tror heller ikke det er reaktionen, der er det vigtige for mobberen, men derimod hvem der ser det han/hun skriver,

samt at få status og opmærksomhed. Jeppe siger, at det er lettere på nettet, at lave hadegrupper, endda helt uden personen det handler om, måske er klar over det. Han tror derfor også, at den digitale mobning, kan føles værre end mobning face to face, fordi de mobbede ikke kan gøre noget. "De kan måske hverken redigere det eller slette det eller give igen, man kan ikke rigtig gøre noget ved det, som man måske kan face to face" forklarer han. Jeppe tilføjer derudover, at når man driller face to face, vil man bedre kunne se den andens reaktion og om de også synes det er sjovt, det kan man ikke på samme måde, med de digitale- og sociale medier. "Ting man skriver, kan let opfattes forkert og kan tolkes vidt forskelligt, selv helt simple og basale ting, kan hurtigt misforstås på skrift" siger Jeppe. Han tilføjer, at når man oplever, at nogen skriver noget, der er ubehageligt, så skal man være tydelig og fortælle, at man ikke bryder sig om det eller ikke synes det er sjovt.

Jeppe forklarer, at ser man andre skrive noget ubehageligt til hinanden på nettet, så kan man skrive "Hov hov, tal pænt", og så lave en smiley og så kan de skrive tilbage at "Hov hov, vi har det bare sjovt" og så kan man svare tilbage "Når okay, jeg skulle bare lige være sikker" og så en smiley. Jeppe mener altså, at man hellere skal spørge en gang for meget, end en gang for lidt. Han mener også, man skal lade være at svare negativt igen, hvis man får en grim besked, for så bliver det bare en "krig" frem og tilbage. Man skal i stedet sige fra og forlade samtalen.

Børn bliver påvirket af det de ser og hører. De mangler ofte et filter imod det.

Vi taler lidt om sproget i vores samfund og hvordan det påvirker de unge. Jeppe synes, at vi har fået et grovere sprog, og at når man hører grimme ting på gaden, som "perker" eller "hva' så man', du fandme en gammel luder" og folk så bare griner af det, så kan det hurtigt opfattes, som at det er okay og "gratis" at sige sådan. Jeppe tilføjer "Man hører det alle steder.. I medierne, i musikvideoer og rollemodeller, som bruger det og hvor der ikke bliver handlet på det.. Ingen siger fra".

Jeppe fortæller desuden, at han af samme grund ikke bryder sig om X-factor, da han synes det er et problem, at det er et af de mest sete programmer af børn. Han synes det er svært, at DR på den ene side har fokus på mobning med f.eks programmet Myginds Mission og samtidig hver fredag, har en mand som Blachman

siddende, der sviner folk til, mens børn ser på det. Han påpeger dog kraftigt, at han godt ved det ikke er Blachmans skyld, for han er castet og valgt, til den rolle. Jeppe synes dog alligevel, at det er et problem og f.eks. har hørt lærere, forsøge at løse et problem i skolen, hvor der er blevet sagt "lille Benjamin, du må ikke kalde Berta for tyk" hvortil Benjamin svarede "Jamen hun ER jo tyk, se på hende. Blachman siger selv, at man skal sige, hvad man mener".

Jeppe fortæller, at børnene måske også ser deres forældre, der bare griner af de ting der bliver sagt, så børnene tror det er okay, at sige sådan. Jeppe mener, at forældrene desværre ikke altid, får talt nok med børnene om det og derved ikke får givet dem et filter imod det.

På samme måde bryder Jeppe sig ikke om reality, da det også påvirker. Han bryder sig ikke om, at man stemmer folk hjem. "Det er som en offentlig gabestok... Jeg synes vi er tilbage til middelalderen, hvor vi kastede rådne tomater efter stakler og råbte "yeah" til en halshugning, det er lidt det vi er vidne til her."

Der skal være flere programmer med seje mennesker, der er anderledes.

Vi taler lidt mere om mediernes påvirkning, i forhold til de unges sprog og adfærd. Jeppe mener, at medierne er med til at sætte nogle normer og trends, for hvordan man skal se ud og hvilket hår man skal have, eller hvilket mad man bør spise osv. Han mener, at medierne skaber mange idealbilleder, som gør det svære, at være anderledes og stikke ud. Derfor ønsker Jeppe flere programmer, med fokus på nogle seje mennesker, der er anderledes, så børn og unge lærer, at der er mange måder at være på. "Vi er nødt til at lære, at acceptere hinandens forskelligheder. Folk plejer at sige "alle er ens." Jeg vil hellere sige "alle er anderledes." Man skal hylde forskellene! Det simple ord for det, er tolerance... Personligt synes jeg det er vidunderligt, når folk er forskellige."

Jeppe tilkendegiver, at medierne også er med til at gøre nogen unge mere udsatte for mobning. Han siger, at det i dag forventes, at alle børn har en Iphone eller Android telefon og fortæller, at det er sindssygt dyrt og at det ikke er mange, som har råd til det. Man skal samtidig også have den smarte frisure, som også let kan koste 600kr. da de smarte ting, jo ikke kan fås, hos den lokale frisør til 99kr. "

Jeppe mener derfor også, at der er mange ting der påvirker og at vi alle har et ansvar i bekæmpelsen af mobning. Han forklarer, at det både er elevernes ansvar, alle voksnes, samfundet og mediernes. Han synes vi skal være hurtigere til, at gribe ind. Jeppe synes, at vi skal have styrket sammenholdet og fællesskabet, for at mindske mobning. Han mener, vi skal blive ved at holde fokus på det. "Mobning forsvinder ikke bare, og man har ikke reddet det hele, bare fordi man laver 6 tv-programmer om emnet. Nej, man skal blive ved!" forklare Jeppe.

Mobbekurser til børn, unge og voksne

Jeppe tror desuden, at det kunne hjælpe, hvis man kunne lave nogle kurser for børn. Nogle kurser ligesom, at folk kommer på førstehjælpskursus, hvor man lærer hvad man gør, trin for trin og i hvilken rækkefølge. "Det gør, at man ikke er bange for at handle og at man med en masse øvelse, vil handle, i ren refleks, når det så pludselig sker". Han mener, man skal have indført det helt ned i børnehaven, så man lærer det fra start.

”Jeg vil aldrig nogensinde drille nogen mere, i morgen skal det være slut!”

Da jeg på et tidspunkt spørger Jeppe, om han selv har været involveret i mobning, kan jeg mærke stemningen og stemmen i røret forandre sig lidt. ”Ja, det er jo et total ubehageligt spørgsmål. For jeg startede jo med at sige, at det er alle steder og at vi har forskellige roller i det. Jeg selv spillede nok en mere negativ rolle..”

Jeppe fortæller om, hvordan han nogen gange selv følte sig mobbet, men han fortæller også om, at han selv var med til, at mobbe andre. Jeppe fortæller, at han efter at have boet et par år i Grønland, og kom tilbage til Danmark i 5.klasse, var kommet håbløst bagud med skolen. Han følte sig ikke god til noget, men opdagede hurtigt, at han var god til, at få folk til at grine. Derfor påtog han sig hurtigt rollen, som en slags klassens klovn. Han fortæller, at selvom han også gjorde grin med sig selv, så gik der ofte ud over, de lidt svagere elever i klassen, da de var ”nemme ofre”, som han selv siger. I virkeligheden havde Jeppe det rigtig skidt inden i, med det han gjorde.

”Jeg havde det rigtig svært og var *ufattelig* ked af det. Jeg lå derfor ofte om aftenen og tænkte ” jeg vil aldrig nogensinde drille nogen mere, *i morgen* skal det være slut!” men det var bare *så* svært.” Jeppe fortæller, at der heldigvis skete et mirakel, da der kom nogle nye drenge ind i klassen, der ville lege med alle og derved fik alle mere med i fællesskabet.

Jeg spørger Jeppe, om der var nogen voksne, der tog hånd om problemet eller talte med ham om det. Han fortæller, at hans mor ofte sagde, at han skulle passe på med ikke, at være for meget klassens klovn. Hun opfordrede ham også til at lege med alle. Jeppe blev dog aldrig konfronteret direkte med hans drillerier. Han husker, at hans mor og klasselæreren talte om, at det kunne være svært, at komme tilbage. Han fik derfor også tilbudt hjælp, til at komme efter det faglige. Han tænker lidt og siger så ”Det have været rart, hvis nogen havde gennemskuet min adfærd og spurgt ind, så jeg kunne have fået afløb for nogen ting. Hvis jeg havde haft en at tale med, havde jeg måske ikke følt samme behov, for at hævde mig overfor andre, ved at træde på dem”

Mobningen har også haft betydning for Jeppe som voksen, da han stadig skænker dem han mobbede en tanke. ”Jeg har det da stadig røv dårligt over det, og jeg kan kun håbe på, at de mennesker er kommet videre. Jeg har været inde og lurer lidt og se hvad de laver i dag. Når jeg googler dem og ser de er blevet noget stort, så tænker jeg ”fedt at han/hun er blevet noget stort og så sender jeg, en lille bøn af sted og bider mig i tungen. For jeg synes det er *mega* fryd” Jeppe griner lidt og fortsætter: ”Det er skide godt de er kommet videre”

Mobning gør folk til krøllet papir

Jeppe fortæller, at han tror at mobning giver ar, på alle parter, på hver sin måde. ”Jeg læste forleden dag, at der var en der sammenlignede det med, at krølle et papir sammen. Uanset hvor meget du glatter det ud bagefter, vil der altid være folder og krøller.” Han tror desuden, at mange prøver, at pakke det sammen og lægge det væk på en hylde bagerst i hjernen, men at det kan få konsekvenser, hvis ikke man får talt om det. ”Hvis ikke man får talt om det og bearbejdet det ordentlig først, så kan man risikere at blive usikker- og måske ikke stole på nogen, resten af livet...”

Jeppe har også prøvet, at være den passive til mobning. "Lige i situationen gjorde jeg ikke noget, hvilket var dumt. Men ofte har jeg efterfølgende ringet, til den det gik ud over, og f.eks. spurgt om de ville med ned og spille fodbold senere." Jeppe forklarer, at nogle gange, sker der bare nogen sindssyge ting, for øjnene af os. Han bruger et eksempel med en på gaden, der falder på sin cykel, på den anden side af vejen, hvor han fortæller, at kun de færreste løber over og hjælper. Han tror de fleste bliver utrygge og bliver handlingslammet og derfor blot bliver stående og kigger. "De tænker måske "hvad skal jeg gøre" og inden de får tænkt, er det måske overstået, hvorefter man kan tænke "hvorfor gjorde jeg ikke noget?". Her påpeger Jeppe igen, at oplysning, kurser og øvelse ville kunne hjælpe på, at folk måske ville vide hvad de skulle gøre og så handle. Jeppe siger desuden, at en anden grund til passiv mobning, kan være frygten for, at det vender mod én selv. Derudover er der måske nogen, der tænker "godt det ikke er mig" – og hvor Jeppe tilføjer: "Ja men, måske er det netop dig, næste gang det sker, og hvor *du* gerne vil have, at nogen hjælper dig."

Find din indre superhelt

Jeppe kommer undervejs, med gode råd til, hvad man kan gøre, for at stoppe mobningen. Han foreslår bl.a. at man skal prøve, at finde sin indre superhelt frem, og spørge sig selv "hvad ville superhelten have sagt eller gjort nu?" og så prøve at gøre det. At være en superhelt kræver mod og at turde tage nogen chancer, til gengæld er det også dét, der gør dem til seje helte. Han pointerer desuden, at det er lige så helte-atigt, at erkende, man ikke altid selv er den rette til at stoppe mobningen og at man så, kan hente hjælp eller råd fra en voksen.

Jeppe taler videre om, at man kan træne sin indre superhelt, ved at lave nogen regler inden i hovedet, for hvad man vil acceptere og hvad man vil gøre. Derefter skal man så øve(r) sig i det, så det bliver en naturlig refleks, at handle, hvis man pludselig oplever mobning.

Jeppe tror, at også det kan hjælpe at styrke de mobbede. Han forklarer, at hvis der står fire i en skolegård og én begynder at pege fingre og tale grimt, at man så pludselig kan råbe så højt man kan, så alle kan hører det "STOP, jeg vil ikke mobbes!", for så tror han nok, at nogen vil kigge og at det vil blive ubehageligt for den der mobber. For ingen ønsker jo, at være ham/hende der mobber. "Hvis nogen havde sagt sådan til mig, ville jeg nok have følt mig helt klædt af og tænke "wow – shit, det var sgu ikke så godt.""

Han mener også, at et godt råd til mobberne er, at de skal prøve at sætte sig ind i, hvordan de selv ville have det, hvis de selv blev udsat for det samme. De skal ifølge Jeppe, droppe superskurken og i stedet prøve, at finde den indre superhelt, da det da er fedest, at være den gode superhelt, der hjælper andre, frem for skurken.

Jeppe slutter af med at sige, at han synes forældrene skal mere på banen, for han oplever, at mange forældre, ikke vil acceptere, at deres barn mobber. Mange forældre tror ikke, at deres børn kan finde på den slags. Han tror det skyldes, at det er meget tabu, at have et barn der mobber. Han mener disse forældre, skal erkende det, og komme med i kampen, om at få det stoppet.

Foto: Das Büro for Peter Rønn Musikoplevelser.